

Sygn. akt IV K 740/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Katarzyna Aryż

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r. i 19 stycznia 2017 r.

sprawy **K. R.** s. R. i J. z domu w., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to że:

w dniu 3 czerwca 2016 r. w W. udzielił korzyści majątkowej w kwocie 50 zł funkcjonariuszowi Policji mł. asp. S. C., wykonującemu w tym czasie obowiązki służbowe, w celu skłonienia funkcjonariusza do naruszenia przepisów prawa, to jest do zaniechania wystawienia mandatu karnego za popełnione wykroczenie bądź skierowania wniosku o ukaranie za popełnione wykroczenie,

tj. o czyn z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 229 § 1 kk,

orzeka

I. oskarżonego K. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 229 § 1 kk i za to na podstawie art. 229 § 3 kk w zw. z art. 37 b kk skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 229 § 3 kk w zw. z art. 37b kk w zw. z art. 34 § 1 pkt 1 i 1 a i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 3.06.2016 r., ustalając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci banknotu o nominale 50 (pięćdziesiąt) złotych nr (...), przechowywanego jako depozyt wartościowy – dowód depozytowy w NBP nr (...) k. 60, opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na k. 57 akt, zarejestrowanego za nr Drz 1908/16,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 575,73 (pięćset siedemdziesiąt pięć, 73/100) złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV K 740/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 czerwca 2016 r. w W. K. R. spożywał alkohol w ilości 5- 6 piw i pojechał wraz ze swoją partnerką na lotnisko (...) w W., celem wylotu na wycieczkę do Turcji, z uwagi na swój stan nie został jednak wpuszczony do samolotu.

Funkcjonariusze Policji mł. asp. S. C. i st. posterunkowy A. M. (2) podjęli interwencję wobec K. R., z uwagi na używanie przez niego słów wulgarnych. Funkcjonariusze zwrócili uwagę K. R. aby nie używał publicznie słów wulgarnych oraz za popełnione wykroczenie mł. asp. S. C. zaproponował mężczyźnie mandat karny kredytowany w wysokości 100 zł. K. R. zgodził się przyjąć mandat.

Następnie K. R. w trakcie, gdy wskazany funkcjonariusz Policji zaczął spisywać dane osobowe, udzielił korzyści majątkowej w kwocie 50 zł funkcjonariuszowi Policji mł. asp. S. C., ze słowami „ panowie obędzie się bez mandatu pieniądze są dla was” - wykonującemu w tym czasie obowiązki służbowe, w celu skłonienia funkcjonariusza do naruszenia przepisów prawa - to jest do zaniechania wystawienia mandatu karnego za popełnione wykroczenie bądź zaniechania skierowania wniosku o ukaranie za popełnione wykroczenie. Zachowanie K. R. było podyktowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie i skłonienia funkcjonariusza do odstąpienia od kontynuowania czynności mających na celu ukaranie za wykroczenie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. R. k. 31 – 32, 37-38, 119-120, zeznania świadków S. C. k. 11-12, 120, A. M. (2) k. 14 – 15, , opinia sadowo – psychiatryczna k. k. 124, protokół zatrzymania rzeczy k. 8-10, notatka urzędowa k. 11, 20, 67, zaświadczenie lekarskie k. 18, dane o karalności k. 23-24, 41-43, dowód rzeczowy k. 25, , notatniki służbowe k. 44-56, protokół oględzin k. 61 – 65, nagranie k. 66, dane o karalności).

Przybyły na miejsce zdarzenia patrol policji zatrzymał oskarżonego.

(dowód: protokół zatrzymania k.5-6)

K. R. ma 43 lata. Ma wykształcenie licencjackie z zakresu zarządzania turystyka, jest kawalerem, pozostaje na utrzymaniu rodziców, obecnie na okresie próbnym jako kierowca w firmie cateringowej, dochód ok. 2000 zł., bez majątku, zdrowy psychicznie, stan psychiczny w czasie popełnienia zarzucanego czynu nie znosił ani nie ograniczał zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, dwukrotnie karany k.114

(wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie k. 118., karta karna k., opinia sadowo – psychiatryczna k. 124)

K. R. przesłuchiwany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie jednak wyjaśnił, że wyjął dał pieniądze, aby zapłacić mandat na miejscu.

K. R. przesłuchiwany ponownie w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nikogo nie chciał przekupić oraz że wyjął banknot o nominale 50 złotych, aby zapłacić mandat. Wyjaśnił, że nie wrzucał banknotu do radiowozu tylko go przekazał policjantom. Wyjaśnił, że był wtedy pod wpływem alkoholu. Wyjaśnił, że przeklinał rozmawiając przez telefon.

(wyjaśnienia oskarżonego k.31 – 32, wyjaśnienia oskarżonego k. 37 - 38)

K. R. przesłuchiwany na rozprawie k. 119 – 120 nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zastanawiając się ani przez chwile wyciągnął pieniądze aby na miejscu zapłacić mandat, wskazał, że nie pomyślał aby kogoś przekupić. Oskarżony wyjaśnił że jest mu bardzo przykro z powodu tego co się wydarzyło. Odnośnie pierwszych wyjaśnień, gdzie podał, że przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu oskarżony wyjaśnił że wypowiedz ta miała miejsce gdzie spędził 48 godzin na komendzie i był wyczerpany.

Zgromadzony w sprawie osobowy materiał dowodowy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości. Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia Sąd uznał za niewiarygodne w części w jakiej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w części w jakiej podał, że zamierzał na miejsc zapłacić mandat, a nie przekupić funkcjonariusza. Sąd uznał z wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części, w jakiej podał, że był tego dnia pod wpływem alkoholu. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są zgodne z wiarygodnymi zeznaniami naocznych

świadków funkcjonariuszy Policji S. C. (k. 120, 12-13) i A. M. (2) (k. 14 – 15). Przesłuchiwani świadkowie to osoby obce dla oskarżonego, nie mające żadnych podstaw, by pomawiać go o niezgodne z prawem zachowanie, spójnie i szczerze przedstawiali okoliczności zdarzenia z dnia 3.06.2016 r. Ich zeznania cechowała daleko idąca zbieżność. Świadczyli o powzięli wiadomości o zachowaniu oskarżonego w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi, z ich zeznań jednoznacznie i wprost wynika, że oskarżony zgodził się przyjąć mandat w wysokości 100 zł. za publiczne używanie słów wulgarnych. A następnie podszedł do drzwi radiowozu i przez otwarte okno wrzucił do radiowozu banknot o nominale 50 zł. mówiąc „ panowie obędzie się bez mandatu pieniądze są dla was”. Zeznania świadków są spójne i logiczne, sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów i pozostałe dowody, zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w sposób przewidziany prawem, Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów także strony. Sąd uznał za logiczną spójną i wyczerpującą opinię biegłych sądowych lekarzy psychiatrów k. 124 i w pełni ją podzielił, opinia została wydana po przebadaniu oskarżonego przez biegłych lekarzy mających odpowiednie kwalifikacje do jej wydania. Opinia wykazała, że oskarżony jest poczytalny, zdrowy psychicznie i w czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd podziela stanowisko komentatorów, że „przestępstwo przekupstwa jest przestępstwem umyślnym we wszystkich odmianach”. „Dla realizacji znamion strony podmiotowej czynu opisanego w art. 229 § 1 KK konieczne jest to, aby sprawca miał świadomość tego, że udzielana korzyść może zaspokajać jakieś potrzeby osoby pełniącej funkcję publiczną. Sprawca musi również wiedzieć, że adresatem udzielanej korzyści lub obietnicy jest osoba należąca do kręgu osób pełniących funkcję publiczną. W świadomości sprawcy nie musi jednak znaleźć odzwierciedlenia dokładny zakres kompetencji takiego podmiotu. Związek z pełnieniem funkcji publicznej również musi znaleźć odzwierciedlenie w psychice sprawcy. W przeciwnym wypadku nie dochodzi do realizacji znamion czynu opisanego w art. 229 § 1 KK.” „Do wypełnienia znamion strony podmiotowej dochodzi wówczas, gdy sprawca w chwili udzielania korzyści lub składania obietnicy uświadamia sobie, że adresatem korzyści lub obietnicy jest osoba pełniąca funkcję publiczną, a realizowane zachowanie ma związek z pełnioną przez nią funkcję publiczną. Zgodzić się należy z tym, że „również ten typ kwalifikowany od strony podmiotowej polega na zamiarze bezpośrednim. Taką konstatację uzasadnia działanie w zamian za naruszenie przepisów prawa, co stanowi przejaw zawierania pewnej transakcji, co do której trudno wyobrazić sobie działanie w zamiarze ewentualnym. Możliwe jest natomiast popełnienie tego przestępstwa w zamiarze quasi-ewentualnym, w przypadku gdy sprawca przewiduje, że zachowanie przyjmującego korzyść lub obietnicę naruszy przepisy prawa i z tym się godzi.” (powyższe zacytowane z Kodeks Karny. Część Szczególna Tom II Komentarz do art. 222 – 316 pod red. dr hab. Michała Królikowskiego i dr hab. Roberta Zawłockiego).

W przedmiotowej sprawie oskarżony miał świadomość, że przekazuje pieniądze funkcjonariuszom Policji. Zeznania świadków jednoznacznie dowodzą, że pieniądze dał funkcjonariuszowi Policji po to, by nie nadał oni biegu procedurze dotyczącej mandatu karnego lub skierowania sprawy z wnioskiem o ukaranie do Sądu, czyli aby nie wykonał czynności służbowych mających na celu doprowadzenie do ukarania oskarżonego jako sprawcy wykroczenia. Oskarżony wiedział, że funkcjonariusze Policji pełnią funkcję publiczną. Motywem jego działania było doprowadzenie do tego, by nie doszło do faktycznego pociągnięcia go do odpowiedzialności za wykroczenie obrazujące, to słowa oskarżonego wrzucającego banknot 50 zł. do radiowozu: „ panowie obędzie się bez mandatu pieniądze są dla was”.

Wymierzając oskarżonemu na podstawie art. 229 § 3 kk w zw. z art. 37 b kk karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 229 § 3 kk w zw. z art. 37 b kk w zw. z art. 34 § 1 pkt 1 i 1a i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnym kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym – stwierdził, że te kary są odpowiednio dolegliwe dla oskarżonego i adekwatne do przeciętnego stopnia szkodliwości społecznej czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd ocenił, że zastosowanie wobec oskarżonego kary 2 miesięcy pozbawienia wolności wraz z jednoczesnym orzeczeniem kary ograniczenia wolności – będzie odpowiednio wychowawcze dla oskarżonego. W ocenie Sądu krótki okres kary pozbawienia wolności oraz kara ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej

pracy na cele sprzeczne w ocenie Sądu będzie dla oskarżonego odpowiednio dolegliwy i skłaniające oskarżonego do zastanowienia się nad swoim postępowaniem i zrewidowania swojej postawy na przyszłość.

Sąd na podstawie art. 44 § 2 k.k. w pkt III wyroku orzekła przepadek dowodu rzeczowego postaci banknotu o nominale 50 złotych nr (...) przechowywanego jak depozyt wartościowy – dowód depozytowy w NBP nr (...) k. 60, opisany w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na k. 57 akt, zarejestrowanego za nr Drz 1908/16, jako służący do popełnienia przestępstwa. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował dwukrotną uprzednią karalność oskarżonego i działanie pod wpływem alkoholu.

Występek przypisany oskarżonym charakteryzuje się umiarkowanym stopniem społecznej szkodliwości. Na niekorzyść oskarżonego przemawia lekceważący sposób zwrócenia się do funkcjonariusza, pobudki, jakimi kierował się oskarżony (chęć uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie drogowe) oraz sposób działania oskarżonego, wskazujący na lekceważący stosunek do popełnionego wykroczenia i porządku prawnego. Z drugiej strony jego zachowanie nie naraziło nikogo na ujemne skutki, nie zagrażało realnie innym osobom.

W ocenie Sądu orzeczona kara wpłynie dostatecznie wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego i prawidłowo sprzyjać będzie przestrzeganiu przez oskarżonego porządku prawnego. Sąd stwierdził, że tak wymierzona kara będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, umyślowi oskarżonemu naganność i oraz niedopuszczalność podobnego zachowania i będzie realnie dolegliwa oraz spełniać będzie wymogi prewencji ogólnej, ugruntowując słuszne społeczne przekonanie, że sprawcy czynów zabronionych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami karnymi swojego niezgodnego z prawem postępowania.

Z uwagi na zatrzymanie oskarżonego w sprawie, na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania oskarżonego w dniu 3.06.2016 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd zasądził ponadto na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 575,73 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 360 zł., na którą złożyła się kwota: 300 zł tytułem orzeczenia wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy kary ograniczenia wolności pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, Dz.U.1983.49.223 ze zm.), 60 zł tytułem orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Wobec okoliczności, że oskarżony ma zdolności zarobkowe, pracuje, nie ma nikogo na utrzymaniu, uzyskuje stałe dochody, brak jest przesłanek do zwolnienia go z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.